

РЕШЕНИЕ № 32
гр. Габрово, 10.05.2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Габрово в открито съдебно заседание от дванадесети април, две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИН КОСЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СВЕТЛОЗАР РАЧЕВ
ДАНИЕЛА ГИШИНА

и секретар Радослава Кънева, при участието на НАДЕЖДА ЖЕЛЕВА - прокурор при ОП Габрово, сложи за разглеждане докладваното отсъдия КОСЕВ Адм.д. №3 по описа на Административен съд Габрово за 2016 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.185 и сл. от АПК.

Образувано е по протест на Районен прокурор при Районна прокуратура Севлиево– Десислава Христова, против текстове от Наредба за условията и реда за престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на гр. Севлиево /приета с Решение №285 от 15.11.2016г. на ОбС Севлиево/- чл. 3, ал. 2 и ал. 3, чл. 4, ал. 1, т. 1, чл. 11, ал. 1, ал. 2 и ал. 3, чл. 15, ал. 1 и ал. 2, чл. 31, ал. 1 и ал. 2, чл. 32, ал. 1 от Наредбата, с искане същите да бъдат прогласени за нищожни. Алтернативно е заявена отмяната на посочените текстове като незаконосъобразни.

В Протеста се твърди, че посочените по- горе текстове от Наредбата противоречали на други такива от акт с по- висока степен, а именно ЗДвП и ЗП.

Твърди се също, че посоченият акт се явявал издаден от Общински съвет Севлиево извън кръга на правомощията му и при неправилно приложение на материалния закон.

Според протестиращата страна чл. 3, ал. 2 и ал. 3 и чл. 11, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата противоречали на чл. 99, ал. 1 от ЗДвП съгласно който текст собственикът или администрацията управляваща пътя, може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено или безплатно паркиране в определени часове от денонощието. С тази разпоредба законодателят бил дал права на собственика на пътя- Общински съвет Севлиево, като не бил предвидил тези права да бъдат делегирани на трето лице- Кмета на общината. Следователно приетите от Общинския съвет текстове от Наредбата противоречали на текстове от акт от по- горна степен. В Закона за пътищата били изброени действията по управление на пътищата и в нито едно от тях нямало правомощие, свързано с определяне на зони. Освен това текстовете на чл. 11, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата имали несъответствие с изчерпателно изброените обекти в разпоредбата на чл. 99, ал. 1 от ЗДвП, където не били включени понятията „на улици, площади и паркинги“.

Несъответствие било налице и между предвиденото в чл. 178е от ЗДвП и нормите на чл. 4, ал. 1, т. 1 и чл. 31, ал. 1 от Наредбата, като в текста на същата било предвидено

допълване с понятията „алеи и зелени площи“. В Наредбата в цитираната разпоредба било налице и вътрешно противоречие между записаните правила.

В Протеста се твърди за противоречие между чл. 15, ал. 1 от Наредбата и нормата на чл. 99, ал. 1 от акта с по-висок ранг-ЗДвП. Местата, където може да се определят зони за паркиране, предвидени в ЗДвП не покривали разписаните в Наредбата понятия „улици, площи и паркинги“, което правело цитираната разпоредба незаконосъобразно.

При съпоставка на текстовете на чл. 178е от ЗДвП и чл. 31, ал. 1 от Наредбата в санкционната им част се установявало, че санкцията предвидена в Наредбата е по-тежка от тази в закона. Освен това се предвиждал и нов критерий за кръга на санкционираните лица- ЕТ и ЮЛ. По сходен начин било и в нормата на чл. 31, ал. 2 от Наредбата противоречащ на чл. 178д от ЗДвП, като по този начин текста на Наредбата се явявал незаконосъобразен.

По сходен начин противоречала и нормата на чл. 31, ал. 2 от Наредбата с текста на чл. 178д от ЗДвП, като законът предвиждал различна санкция, но не въвеждал допълнителни критерии за кръга на нарушителите. Нормата на чл. 32, ал. 1 от Наредбата била в разрез с тази на чл. 177, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, като в подзаконовия нормативен акт отново били допълнени предвидените хипотези за унищожени имущество в ЗДвП.

По изложените съображения в Протеста, доразвити в съдебно заседание се иска отмяна на частта от протестираната Наредба като незаконосъобразна или прогласяване на нейната нищожност .

Ответникът - ОбС Севлиево се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който оспорва Протеста, счита изложените доводи за неоснователни, поради което се прави искане същият да бъде отхвърлен. Претендират се и разноски.

Прокурорът от ОП Габрово дава мотивирано заключение за основателност на така подадения Протест и изложените в него доводи за отмяна на частта от Наредбата. Счита че атакуваната част от нея е незаконосъобразна по мотиви, подробно изложени в депозирания протест.

Протестът е подаден в предвидената от закона форма, от правоимащ по смисъла на чл. 186, ал. 2 от АПК субект, чието право на основание чл. 187, ал. 1 от същия нормативен акт може да се упражнява безсрочно, мотивиран е, поради което се явява редовен и допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Оспорването е съобщено по реда на чл.181, ал.1 и 2, чрез публикация в „Държавен вестник и на Интернет страницата на ВАС, към него има присъединяване на други лица- **Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД** и, представляван от надлежно упълномощен пр. представител- адвокат. Запрянов излага мотиви за основателност на протеста по отношение на чл. 31, ал. 1 от Наредбата и поради които същият следва да бъде присъединен към него.

На основание чл. 192 от АПК делото се гледа и с участието на Прокурор от Окръжна прокуратура Габрово.

Наредбата е приложена към делото в цялост. ОбС Севлиево е задължен да представи, при наличие, всички изменения на оспорения нормативен текст, заедно с преписката по приемането му, респективно по приемането на тези изменения, данни за предварителното обсъждане на проекта на спорния текст или на самата Наредба, мотивите за приемането му, доказателства за събиране на мнения и препоръки от населението на общината, за обнародване на проекта на наредбата, в едно с процесната правна норма. В

изпълнение от ОбС Севлиево по делото е постъпило писмо с посочените в него приложения.

Съдът извърши проверка за наличието на съдържащите се в жалбите мотиви за отмяна на процесния акт и провери служебно за наличие на всички основания, измежду посочените в чл.146 от АПК, за прогласяване на неговата нищожност, както и на всички законови основания за отмяната му, неупоменати от страните.

За да се произнесе по съществуващия на правния спор, съдът взе предвид от фактическа и правна страна следното:

С Предложение до ОбС Кметът на Община Севлиево поставя за обсъждане Наредба за условията и реда за престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на гр. Севлиево /Приета с Решение №285/15.11.2016г. на ОбС Севлиево/. В тази връзка органът на местна администрация предлага на ОбС да вземе решение на основание чл. 21, ал. 1, т.7 от ЗМСМА и чл. 9 от ЗМДТ, с което да приеме Наредбата, приложена към предложението.

С Покана на основание чл. 25, т. 1 от ЗМСМА е свикан ОбС Севлиево за заседание на 15.11.2016г. при обявен дневен ред, в който е предвидено приемане на така посочената Наредба. С Решение №285/15.11.2016г. тя е приета с мнозинство, след което е оповестена по надлежния ред.

Липсват приложени мотиви към предложението за приемане на така посочената Наредба.

Няма данни на засегнатите граждани и юридически лица да е била предоставена изрично възможност да правят препоръки и да дават мнения по проекта, нито е посочен срок за това, което е нарушение на разпоредбата на чл. 26 от ЗНА. В самите мотиви няма такива данни, няма информация в тази насока да са направени и в сайта на ОбС Севлиево.

Цитираните процедурни нарушения по приемане на Наредбата са съществени и представляват самостоятелно основание за отмяна на оспорените текстове от Наредбата, като незаконосъобразни.

Към административната преписка е приложен текстът на Наредбата така, както е бил приет първоначално през 2016г., като няма данни до момента той да е бил обект на изменение или отмяна. В чл. чл. 3, ал. 2 и ал. 3 и чл. 11, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата е посочено, че местата за платено паркиране на територията на Община Севлиево се определят с писмена Заповед на Кмета на Общината, който решава кои да бъдат местата за платено паркиране, както и тези с режим кратковременно платено паркиране- „Синя зона“, какви ще бъдат границите и измененията и допълненията в списъка на улици, площади и паркинги, определени за „Синя зона“. Видно е, че с посочените разпоредби от Наредбата кмета на общината получава правото еднолично и самостоятелно да определя местоположението, обхвата, границите, измененията и допълненията в тях на местата за платено паркиране и гр. Севлиево. Така делегираните по силата на наредбата права се явяват в противоречие с нормата на чл. 99, ал. 1 от ЗДвП съгласно която „В населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя, може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието“. В цитираната разпоредба от ЗДвП законодателят е предвидил права за собственика на пътя- ОбС Севлиево, като не е предвидена възможност така предоставените права да бъдат делегирани другиму. Както е отбелязано в Протеста съгласно чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗП общинските пътища се управляват от Кмета на Общината, но това правомощение не се припокрива със създаване на право за самостоятелно

определяне на описаните по-горе зони. В посочената разпоредба са предвидени действията по управление на пътищата, а именно : 1. оперативно планиране на изграждането - проектиране и строителство, и поддържането на пътищата; 2. осигуряване на проекти и строителство на пътища, включително възлагане на обществени поръчки и предоставяне на концесии за тези дейности; 3. организиране, възлагане, финансиране и контрол на дейностите, свързани непосредствено с проектирането, изграждането, управлението, ремонта и поддържането на пътищата; 4. организиране и осъществяване защитата на пътищата, включително на пътните съоръжения и на принадлежностите на пътя; 5. осигуряване на общественото ползване на пътищата чрез регулиране и контрол на автомобилното движение, даване на разрешения и въвеждане на забрани за ползване на пътищата; 6. упражняване на контрол на превозните средства с оглед правилната експлоатация на пътищата и предпазването им от разрушаване; 7. осигуряване на информация и на прогнози за пътния трафик; 8. други дейности, определени с този закон и с правилника за прилагането му, които не са свързани с ползване и разпореждане. Видно е, че не е предвидено правомощие за определяне на зони за паркиране. Налице е и разлика в обектите определени в чл. 11, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата и тези в чл. 99, ал. 1 от ЗДвП. По изложените съображения правилно е залегналото твърдение в Протеста, че така приетите разпоредби на чл. 3, ал. 2 и ал. 3 и чл. 11, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата противоречат на текстовете от акт от по-горна степен, а именно ЗДвП. В този смисъл същите са незаконосъобразни.

Съдът споделя и констатираното в Протеста противоречие в текстовете на чл. 178е от ЗДвП и чл. 4, ал. 1, т. 1 и чл. 31, ал. 1 от Наредбата. В текста на закона е предвидена забрана за паркиране на МПС в „паркове, градини, детски площадки, площи, предназначени само за пешеходци и на тротоари в населени места“, а текстовете на Наредбата разширяват тези изброени в закона места с „алеи и зелени площи“

Налице е противоречие и в отразеното в чл. 15, ал. 1 от Наредбата с нормите на чл. 99, ал. 1 от ЗДвП, който се явява нормативен акт от по-висока степен. В Наредбата е предвидено, че „на улици, площи и паркинги-общинска собственост, на специално обозначени за това места може да се въвежда режим на платено паркиране „служебен абонамент“ в работни дни и часове от 08.00 часа до 17.00 часа“. За разлика от цитиратите текстове в ЗДвП са предвидени „Райони, пътища или части от пътища“ в предметния обхват на правомощията на собственика за определяне на зони за платено паркиране, което противоречие прави нормата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата за незаконосъобразна.

Налице е разминаване в санкционната част на разпоредбата на чл. 178е от ЗДвП и чл. 31, ал. 1 от Наредбата, като санкцията залегнала в подзаконовия нормативен акт е по-тежка. Предвиден е и нов критерий за санкционираните лица в Наредбата, а именно ЕТ и ЮЛ, което също е недопустимо. Цитираните противоречия определят текста на чл. 31, ал. 1 от Наредбата като незаконосъобразен. Недопустимо е въвеждането както на нови категории лица, които подлежат на санкция с Наредбата, така и завишаване размера на санкцията за едно и също нарушение, предвидено и в ЗДвП, тъй като така приетата Наредба е с по-нисък ранг. В чл. 31, ал. 2 от Наредбата също е предвиден завишен размер на санкцията за нарушение, което се санкционира и съобразно чл. 178д от ЗДвП, като отново в подзаконовия нормативен акт е предвиден нов критерий за санкционираните лица- ЕТ и ЮЛ. Посочените несъответствия квалифицират въпросния текст от Наредбата като незаконосъобразен, противоречащ на текст от нормативен акт от по-висок ранг-ЗДвП.

Член 32, ал. 1 от Наредбата също предвижда завишена санкция в сравнение с разпоредбата на чл. 177, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, като е налице и разминаване в предметния обхват на текста от Наредбата и този от закона. Това прави нормата на чл. 32, ал. 1 от наредбата незаконосъобразен.

От гореизложеното следва извода, че при издаването на оцените разпоредби от Наредба за условията и реда за престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на гр. Севлиево /Приета с Решение №285/15.11.2016г. на ОбС Севлиево/ Общински съвет Севлиево е допуснал съществени нарушения на процедурата и формата, както и на материалния закон, които факти обосновават незаконосъобразност на посочените текстове от същата и налагат отмяната им по тази причина. Съдът не намира, че са налице основания за прогласяване на нищожност на правната норма, т.к. Общинския съвет принципно са законово овластени да издават подзаконовни нормативни актове, с които да регламентират видовете услуги, поради което процесната разпоредба следва да се счита за издадена от правоимащ орган. Това, че същата не съответства на приложимото законодателство, е основание за нейната отмяна, която следва да бъде прогласена от съда в настоящия му състав. В Протеста са изтъкнати мотиви в насока незаконосъобразност /неправилно приложение на материалния закон/, поради което съдът не следва да се ограничава само в основанията за прогласяване на нищожност.

С оглед резултата от настоящото производство, а именно отмяна на част от протестираната Наредба и факта, че протестиращата страна е заявила своевременно искане за присъждане на разноски, то такива следва да й бъдат присъдени в размер на 20 лева- ДТ за обнародване в ДВ.

Съдът намира искането на присъединената към Протеста страна ^{Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД} Запрянов за присъждане на разноски за неоснователно. Видно от приложените по делото писмени доказателства ^{Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД} ползвал по делото услугите на процесуален представител- адвокат. Запрянов е заплатил на същия договорен хонорар в размер на 500 лева, видно от приложен Договор на правна защита и съдействие. Не е налице законово основание за уважаване на подобна претенция. В чл. 143 АПК е предвидено възстановяване на разноски за подателя на жалбата /протеста/, но не и за присъединен към оснорването или встъпил като страна в процеса, каквото качество има ^{Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД}. В чл. 189 АПК, в който е предвидена възможност за присъединяване или встъпване като страна в процеса наред с оспорващия също не е предвидена възможност за присъждане на разноски при отмяна на оспорения акт. Напротив изрочно е посочено в ал. 4 от същия текст, че лицата, които са се присъединили или са встъпили, понасят независимо от изхода на делото разноските за новото заседание, по събирането на новите доказателства, разноските на другата страна и на нейния представител за явяване по делото, а също така заплаща допълнителна държавна такса в размер на една трета от първоначално платената, но не по-малко от 100 лв. Присъждане на разноски при подобни случаи не е предвидено и в субсидиарно приложимите норми на ГПК уреждащи разноски. Следователно искането на ^{Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД} за присъждане на разноски като неоснователно следва да бъде отхвърлено. Липсва законово основание за уважаването на подобна претенция.

Воден от горното и на основание чл. 193, ал.1, предл. трето от АПК, Административен съд Габрово

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наредба за условията и реда за престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на гр. Севлиево /приета с Решение №285 от 15.11.2016г. на ОбС Севлиево/ в ЧАСТТА Й ДОСЕЖНО чл. 3, ал. 2 и ал. 3, чл. 4, ал. 1, т. 1, чл. 11, ал. 1, ал. 2 и ал. 3, чл. 15, ал. 1 и ал. 2, чл. 31, ал. 1 и ал. 2, чл. 32, ал. 1 от Наредбата, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Общински съвет гр. Севлиево да заплати на Районна прокуратура Севлиево сума в размер на 20 /двадесет/ лева, представляваща направени разноски по делото- ДТ за обнародване в ДВ.

ОСТАВЯ без уважение искането на **Заличени обстоятелства по чл.2 от ЗЗЛД** за присъждане на разноски по делото.

След влизане в сила на съдебното решение, на основание чл. 194 от АПК, същото да се обнародва по реда, по който е обнародвана Наредбата, в която се съдържа процесната отменена нейна разпоредба и в 14- дневен срок в Административен съд Габрово да се изпрати информация и доказателства за изпълнението на този ангажимент от страна на Общински съвет Севлиево.

Решението подлежи на обжалване на основание чл. 210 и по реда на чл. 211 и сл. от АПК в 14- дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд Габрово пред Върховен административен съд.

Препис от съдебното решение да се връчи на страните в едно със съобщението.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ не се чете

ЧЛЕНОВЕ:/п/ не се чете

